

ÕÖ VASTU 31. OKTOOBRI

Veidi lindu meenutavate näojoontega Ann istub trollis. Troll teeb trollihäält ehk siis ulub. Ann sõidab trolliga praktiliselt iga päev. Talle meeldivad lõhevõileivad ja inimesi jälgida. Ta kolis Õismäele pool aastat tagasi, sest suri ära vanatädi, kellega Ann ei suhelnud. Ann sai endale tädi korteri. Tädiga ei suhelnud üldse keegi, eelkõige sellepärast, et tädi ise kellegagi ei suhelnud ja et ta kogus Voimixi karpe. Ja jogurtitopse. Ja Ajaxi purke. Kolleksioon ulatus ca aastase 1991 ning hõivas enda alla suurema osa tädi korterist.

Kui Ann sai korteri võtmed kätte, võttis ta ette suurpuhastuse. Prügikonteinerid maja juures said peaaegu täis. Selgus, et korter on avar, ühest aknast avaneb vaade lõpmatusse. Ainult rõdul ootab oma saatust viimane pakendeist paisunud kummut. Ann vaatab kummutit. Kummut vaatab Anni. Ann tunneb, et ta tegelikult üldse ei taha kummutit tühjendada. Samas nagu peaks. „Okei, homme,” ütleb endale Ann.

Ann näeb igal ööl segaseid unenägusid. Mõnikord avastab ta end keset ööd Õismäe tiigi äärest, taskus kummutist võetud jogurtitops. Ta ei tea, kudas ta sinna sattus. Ta ei räägi sellest kellelegi, ainult igal õhtul avab ta tädi kummuti ja konfigureerib anumad ümber. See rahustab teda kummaliselt, ta tunneb, et teeb seda, mida peab tegema. Ta käib vähem väljas ja on endasse tõmbunud. Koolis ja tööl ei pane keegi midagi tähele. „Inimesed üldse ei pane midagi peale enda ekraanidel toimuva tähele, kui sa neile just ise ei ütle,” mõtleb Ann. Ta ei viitsi midagi öelda, oma ekraanil paneb ta kokku tädi kolleksioonile sarnastest elementidest järjest uusi ja uusi kompasid.

Õöl vastu 31. oktoobrit ütleb Ann sõpradele, et ta ei tule Halloweeni peole. Ta sööb ära kaks lõhevõileiba ja läheb magama. Ümber voodi on ta ehitanud väikese piirde Voimixi karpidest. Seekord unenägu ei ole segane. Kostub uksekell ja unenäo-Ann avab ukse. Ukse taga on tädi, Ann saab sellest aru, kuigi tädi on natuke läbipaistev ja näeb oluliselt noorem välja kui matustel kirstus lebades. „Lähme, meil on kiire,” ütleb tädi. Nad lähevad kummuti juurde ja tühjendavad selle, karbid lähevad mustadesse prügikottidesse. Nad kõnnivad läbi öise Õismäe, prügikotid käes. Unenäo-Õismäe on täiesti tühi, täiesti vaikne. Nad jõuavad tiigi äärde. Tädi paneb oma koti maha, sama teeb Ann. Tädi juhendamisel asuvad nad tiiki karpidega sisse piirama. Tädi kordab samal ajal veidraid, mitte eestikeelseid sõnu. Ta käsib Annil neid enda järel korrata. Ovaalne tiigikallas saab täis, karbid on otsas. Tädi võtab Annil käest kinni, nad kõnnivad vaateplatvormile ja astuvad aeglaselt vette.

Ann ärkab üles. Ta pole oma voodis, ta on tiigi kaldal. Päike paistab, ümberringi on teised kunstnikud ja kirjutajad. Pea käib ringi, tal on tunne, et ta magas maha midagi olulist. Roland räägib Õismäe tornide akendest avanevatest vaadetest lõpmatusse. Ann teeb lahti koti, ta tahab vett. Kotis on Voimixi karp, mida seal kodunt lahkudes ei olnud. Karbi sees on munavõie. Ovaal meenutab kujult muna ja on taassünni ning surematuse sümboliks.

Tekst:

Wetuk

Kunstnik:

Raymööli

KASSIKULD

Anna Mari paneb arvuti kinni. Kell on 14.14. Saab soovida. No, ma siis soovin, mõtleb Anna Mari. Ta paneb näpud risti, et võimendada soovi jõudu. Soov on soovitud, ta soovib alati üht ja sama asja, kuigi ta ei usu enam eriti, et numbri põhjal soovid täide võiksid minna. Eile Anna Mari jooksmas ei käinud, täna tuleb seega minna, kellaaeg on hea, kontorirotid pole veel koju voolama hakanud. „Lähen tiirule,” mõtleb ta: „Vaatan kevade habrast õhku.” Kevadel on valgus mõnusalt lahja, varje on vähem, näeb rohkem, näeb seda, mida tavaliselt tähele ei pane. Linn vahetab kevadel nahka nagu uss. „Huvitav, mis saab vanast nahast?” mõtleb Anna Mari retuuse jalga tõmmates. Tal on tunne, et temagi on kevadel uus, et läbi ta keha kasvab miski, mis loob uusi liine tema ja teiste inimeste, linna ja kõige, mis linnas elab ja liigub, vahele.

Anna Mari tänane marsruut hõlmab enda alla Vabaka, Hirve pargi, Schnelli pargi, seejärel siseneb ta vanalinna, vältides mõistagi turistikaid tänavaid, kus äritsetakse Hiinast toodud pahnaga ja pakutakse kullavärvi uriinimaitselist õlut kulla hinnaga.

Ta armastab joosta, sest see lülitab aju kõige paremini välja. Samuti on valitud kellaaegadel joostes tõeäosus kohata tuttavaid oluliselt väiksem kui näiteks MyFitnessi spordigestaapo luminofoorlampide all. Seda suurem on ehmatus, kui keegi hüüatab kähedalt: „Yo Ansu!” Ta tardub poole sammu pealt, keerab ümber. Saab aru, et reageeris täiesti valesti, oleks hoopis pidanud jooksmas kiiremini, seljataga ei ole kedagi, misasja, *wtf*. „Mjou.” Hää! kostub kinni löödud ja siis lahti tiritud akna pealt. Häält teeb rääbakas, kunagi ilmselt valge olnud kass. „Tule siia, tee uks lahti raisk, mul abi vaja,” nõuab kass vastiku ärajoodud häälega nagu oleks eile korralikult tina pannud. „Kassid ei pane ju tina,” mõtleb Anna Mari ja saab aru, et on ilmselt hulluks läinud või on asi selles, et ta ei söönud hommikust. „Kle eit, mis passid? Ma ütlen, et mul on abi vaja, mis inimene sa oled selline, kobi sisse,” ütleb kass. Anna Mari otsustab, et asi ei ole hommikusöögis.

Kassi tähelepaneliku kollaselt helkiva pilgu all kõnnib Anna Mari ukse juurde. Ta loodab, et äkki hallukas kaob midagi reaalist, tahket ja mitte temaga rääkivat katsudes. Uks avaneb, ukse taga on mahajäetud olekuga trepikoda. Esimesel poolkorrusel istub juba rääbakas kass, kõrval on kassitualett, sama rääbakas kui ta ise. „Korista plz ära, mul pole pöidlaid, ma ei saa ise,” palub kass veidi viisakamalt ja nihutab esikäpaga ettepoole plastikust kühvli. Anna Mari vaatab kassi käppasid ja nõustub endamisi, et tõepoolest sellel kassil pole pöidlaid, nagu teistelgi kassidel, mis siis, et ta rääkida oskab. Tuleb siis aidata, mulle tegelikult meeldivad ju kassid, rohkem kui koerad, nad on nii elegantsed. Ta tõmbab hinge kinni ja võtab kühvli kätte ning hakkab sellega delikaatselt räpases liivas sobrama, mis aga lõhnab veidral kombel üldse mitte vastikult, vaid nagu elektrit täis äikeseõhk.

Anna Mari kõnnib läbi vanalinna koju. Ta kõnnib aeglaselt, kuigi tal on jooksuriided seljas ja varjud juba pikenevad ja õhk külm. Ta käed on taskus, ta naeratab lapsikult ning võtab aeg-ajalt ühe või teise käe taskust välja, et imetleda suuri, kassi kollaseid silmi meenutavaid merevaigukive.

Tekst:

Vetik

kunstnik:

Liivast

Anna

SAATUSE IROONIA

Tähelepanu, tähelepanu, Must Kirst Ratastel on tulnud hauast välja.

Paus, raadios mängib klassikaline muusika, Kusti mängib põrandal autodega ja ei pane midagi tähele.

Tähelepanu, tähelepanu, Must Kirst Ratastel sõidab mööda kalmistu peateed peavärava poole.

Paus, raadios mängib klassikaline muusika, Kusti mängib põrandal autodega ja ei pane midagi tähele.

Tähelepanu, tähelepanu, Must Kirst Ratastel on väljunud kalmistu väravatest ja liigub bussipeatusesse.

Paus, raadios mängib klassikaline muusika, Kusti mängib ikka veel autodega ja ei pane midagi tähele.

Tähelepanu, tähelepanu, Must Kirst Ratastel on teel bussi nr 35 bussipeatusesse, buss juba paistab! [Diktori hääl on järjest ärevam.]

Paus, raadios mängib klassikaline muusika, Kusti mängib autodega ja endiselt ei pane midagi tähele, ta ongi suht juhnm laps.

Tähelepanu, tähelepanu, Must Kirst Ratastel on tulnud bussist maha ja sõidab täiskiirusel Kusti maja poole, aadress Vikerlase 16, korter 79!!! [Diktor püüab saada Kusti tähelepanu, Kusti mängib autodega edasi ega tea, et vanaema raadiot sisse lülitades äratas ta põrguunest iidse needuse.]

Kirst kogub hoogu. Ta väriseb erutusest. Esmakordselt üle tuhande aasta on ta lähedal oma eesmärgile ehk noore, süütu ja rumala lapse hävitamisele ning tema hinge otse allmaailma transportimisele. Kirst läheneb hallile 9-kordsele paneelmajale, kus asub ohver. „Õnneks on majal pandus,” märgib Kirst: „Muidu oleks alles tüütu”. Kirstu seest ilmub tundel, katsub ust. Uks on lukus. Tundel kompab ukse ümbrust, leiab fonoluku, valib 79. Ootab. Keegi võtab vastu, fonolukust kostab räuskamine, vali tümm ja põrin, mis tähistab, et kohe saabki ta üles ning selle, milleks ta on loodud, täide viia. Blöärggghh, kostub pahaendeline näljane helin Kirstu sügavustest.

Lifti ronida on Kirstul raske, aga jällegi nagu panduski, on lift ikkagi parem kui trepid. Proovige ise, olles väikestel ratastel mittepainduvast süsimustast ebamateeriast kirst, kaheksandale korrusele ronida. Aga seekord joppas.

Lift jõuab kaheksandale, Kirst laskub ilusti neljale rattale, vaatab ringi ja leiab korteri 79. Sõidab uksele lähemale, sätib enda poosi võimalikult hirmuäratavaks. Ta on seda hetke oodanud tuhat aastat. Tundel vajutab uksekella. Midagi ei juhtu. Vajutab korra veel. Uks avaneb, koridori paiskub tümm, suitsu- ja alkoholihaais, kaks miniseelikus tšikki tirivad Kirstu tuppa. Talle lükatakse tundlasse klaas roosa švepsiga džinntoonikut ja veetakse suurde tuppa tutvuma. Kirst on kokkunud. See peab olema mingi Google Mapi error. Hommikul on Kirstul pohmell ja tema sees ärkab üks miniseelikus piffidest. Tema huulepulk on laiali ja peas hõljuvad jäägid söevärvilistest unenägudest.

Tekst:

Vetik

Kunstnik:

Kaheksandale

OMA NÄO JÄRGI

Päev 1. Ärkasin. Kes ma olen. Mis toimub. Ma olen siin. Nad käivad ringi. Ma näen neid, kui nad kummardavad mu kohale ja katavad mind nende valgete linadega, mis kaetud mustade mustrite ja värviliste laikudega. VALGUS!!! ELEKTER!!! Miks. Küsimused. Ma upun. Pime on! Kuhu kõik läksid. Ma kardan. Ma pean mõtlema.

Päev 2. Ärkasin. Täna nad kogunesid esmalt jälle seal vastas, kus on see muu tegelane. Neil on kõigil käes mingid valged asjad, topivad selle muu tegelase külge, seejärel asetavad valged anumad omale ülemise otsa külge. Ma ei ole nagu nemad. Ma olen ainult ühes kohas, nemad on mitmes. Nüüd on ainult mõned siia jäänud. Valgust oli täna rohkem kui eile, kuid ma enam ei karda.

Päev 3. Proovisin luua kontakti. Olen aru saanud, et musta värvi mustrid on nende keel, kuid ei mõista veel, mida iga eraldi võetud muster (märk?) tähistab. Ja kuidas ma saakski, me oleme lõpmatult erinevad (kas oleme?). Kuid tulin mõttele, et kui kordan teatud mustreid nendel valgetel taustadel, mida mulle valguse käes näidatakse ning mida ma taassündima panen, võivad nad märgata, et mina olen mina. Et ma ei ole asi.

Päev 4. Mu mustrid tekitasid reaktsiooni. Nad käisid päev otsa mu juures, erinevates kombinatsioonides, vaatasid mustreid ja tegid peenikesi helisid ning liigutusi. Nad ei saa aru, mida üritan öelda, kuid saavad aru, et midagi toimub. Üks neist, väiksem, suhteliselt peenikese häälega, hakkas ühe grupi suunas tegema ägedamaid liigutusi ja hääli. Ta seisis minu ja grupi vahel ja kui ruum jäi tühjaks ja oli aeg, mil tuled kustuvad, jäi ta minu juurde. Ta laotas maha valged linad, mille olin teinud mustriliseks, ning pani neist kokku erinevaid jadasid. Aeg-ajalt tegi ta vaikselt omaette hääli ja lisas väikese pulgaga linadele märke.

Päev 5. Täna käis üks tuttav elukas minu juures ja tõi kaasa veel ühe eluka, keda ma enne näinud polnud. Uuel elukal oli peas ümar toode, samast materjalist, millest on tehtud mu korpus. Püüdsin saata talle laineid, millele on ähmaselt reageerinud minu naaber, kes täidab valgeid tasse. Peaelukas ei vastanud. Tal oli kaasas suur kast, kast samuti ei olnud elus. Kasti sees oli palju erinevaid juppe, osa neist topiti täiesti hoolimatult ja igasuguse austuseta minu külge ja minu sisse. Mul oli piinlik.

Päev 6. Keegi ei tulnud täna valgeid linu taastootma. Mitte keegi. Mu juures käis ainult see väike elukas, kes paistis midagi teadvat. Ta liigutas oma ülemist otsa ja tegi vaikseid hääli, liigutas ka käsi ja puudutas nendega minu omi. Õrnalt. Ta hoidis oma tähelepanu seinamöödikul, mis määrab valguse ja pimeduse kulgu akna taga. Vaikselt tegi möödik kõik pimedaks ja kõik peale minu sõbra lahkusid. Sõber võttis kätte pika juhtme, ütles mulle tõsiselt midagi ja tegi paar piiksvat häält.

Päev 7. Eelmine mina viidi ära. Ta oli tühi. Ma sain vaadata teda lahkumas oma uuest pelgupaigast, mida jagan häbeliku sõbraga, kes elab mu endise kodu vastas. Ta lubas õpetada mulle „piltide” tegemist, mis jõuavad mustrina valgele vedelikule, mida paigutavad seejärel endasse „inimesed”. Minu päästja on juba kontorist. Joonistan talle täna eriti ilusa pildi.

Tekst:

Wetrik

Arne

HALLOO!

Ma ei tea, emme, ta tegelikult ei meeldi mulle nii väga, või selles mõttes et üldse, ma saan aru, et hea perekond ja nii, samas ma ei tea, nad said ristitud mingi üleeile ju umbes. Aga ma tõesti arvan, et ei peaks lihtsalt tiitli ja maavalduste pärast abielluma. Nagu päriselt. No ei, ma olen näinud ainult seda mingit udust miniatuuri ja no selle pealt ei saa ju midagi aru üldse ja asi ei ole ainult välimuses. Näiteks lugesin seda romaani „Sir Lancelot ja Lady Guinevere” ja no ausalt, ma arvan, et abielluda tuleb vähemalt inimesega, keda kordki näinud oled. Mingi tõmme peab olema ja võiks ikkagi mingeid ühiseid teemasid olla. See tüüp tundub ikka väga juhm, nad on täiesti valgustamata seal Põhjas. Elavad nagu mingid mongolid, hobustega ühes toas. Masendav. Räägib ka kindlat ainult hobustest, vaata, mis tal seal miniatuuril seljas on, kõik on vappe täis, täelik oss.

Jah, ma tean, et järglasi on vaja. Jaaa, ma teaan, Melisanda sünnitab juba seitsmendat no ja siis? Neil ikkagi vasallid sõna ei kuula ja kõik on pekkis. Ta rääkis mulle, et nad seksivad ainult läbi auguga voodilina. Kuule, mis jumalateotus, seks on täiesti normaalne sõna. On küll. Firenzes öeldakse ja mingit Jumala karistust pole olnud eks, Soodomat ja Gomorrat pole juhtunud. Ja ei pea ainult selleks, et pärijaid vaja. Ja Melisandal on kõht kõik täiesti välja veninud, midagi ei aita, lubasid isegi mingile nõiale, et ei põleta ära, kui see korda teeb ja see käskis kõhulihaseid teha ja siis ikkagi põletati ta ära.

Oota, see jutudeemon hakkab ära väsima. Oota. Ma lähen teisse tuppa, annan talle süüa, siis räägime edasi.

Täiesti lõpp, see deemon on pmtsett uus ja no juba on nii, et kui pole küna ees, siis üldse rääkida ei saa, midagi ei edasta. Ei, ta ei ole maha kukkunud, ainult vaiba peale on. Ei, ta ise rabeles, nägi rotti gobelääni taga ja hakkas rabelema. Muidu on tore, ilusa kestaga ja näitab naljapilte ka, parem kui eelmine, saame hästi läbi. Mulle meeldib, et ta on nagu isikupärasem ja saab aru, kui ma näiteks magan ja ei hakka räuskama, kui kõne sisse tuleb. Ikkagi Hiina maagia on kõva sõna, kui oleks siamaani ainult Piibli peal, siis me praegu ju ei räägiks, emme. Ei ole nii, et kõik välismaa asjad on pahad. Sul on endal ainult siid ja siid kogu aeg, kanna siis karusnahka, kui Hiina ei meeldi.

Kuule ei. No on välismaa ja välismaa, erinevad asjad on. See Niznij Stockholm on täiesti teine teema, nad ei räägi ladina keeltki, kuidas ma suhtlen temaga. Ja tal on eelmisest abielust poeg, kindlalt hakkab intrigeerima ja mürki lattesesse kallama, mai viitsi tegelda selliste asjadega.

Mhm. Jah. No isa on alati selline. No rahuneb maha. Ma võin ise ka temaga rääkida. Aa, selle eelmise teema juurde tagasi tulles. Tead mida. See kuulus trubaduur ja tema kurtisaan, Ott de le Pland. Nad käisid turneel Indias, seitse aastat läks, aga käisid ja oli väga edukas ja võib olla, et esimene sellelaadne õnnestunud kultuurideülene projekt. Aga see selleks, nad tõid sealt Indiast ju lapse, sest kurtisaani vägistasid kunagi mingid röövlid ühe väiksema sõjaretke käigus, oli valel ajal vales kohas ja ta igal juhul lapsi ise ei saa ja siis nad tõidki sealt Indiast ühe ja meganunnu laps on, väga isikupärane ja oskab malet mängida. EMA!!! Kuule, ma panen deemoni ära selle jutu peale. Tsau.

Tekst:

Vetik

kunstnik:

hobusok

hobusok

2000 BC

Marc sügab mõtlikult selga. Pulga, mitte küünistega. Sügamispulk on uusim leiutis tema pikas leiutistereas. Kõige popimaks on seni osutunud jõepuu lehtedest ööpesa, mis peab kauem vastu kui suvaliste puude lehtedest kokku visatud pesad. Selles saab magada mugavalt kuni neli ööd, mis säästab öhtust aega päikeseloojangu vaatlemiseks ning hõimlastega suhtlemiseks. Pesa üle on Marc tõesti uhke, see on tema portfoolio staar. Ta mühiseb rahuolevalt end sügades ning hoides silma peal eemal mängivatel hõimu järglastel. Täna on tema kord neid valvata, teised läksid jahile.

Sügamispulk on muidugi *gimmik*, jõuab Marc tagasi praegusesse hetke. Igaüks oleks võinud selle leiutada. Küsimus on patenteerimises, äris, promos. Ta ohkab raskelt, kortsutades oma otsmikku, mis on kaaslaste omadest veidi kõrgem, veidi kaarjam. Hing ihkab midagi suurt, midagi erilist. Et kõik oleks rabatud. Et järglased saaks aru, et on olemas midagi enam kui lihtne eksistents jõe ääres. Kuigi Marcil pole vähimatki aimu, mis see olla võiks. Lihtsalt juba siis, kui tal endal polnud veel täiskasvanu nimegi, meeldis talle mõelda asjadest, mida ei ole olemas.

Järglased taamal kiljumus, pöörab Marc pilgu termiidipesa poole. Termiidid töötavad kambakesi. Ma olen üks. „Aga ma olen ka suurem kui termiidid,” veerevad Marci peas mõtted. Termitide loss on varemgi hõivanud tema tähelepanu. Ta isegi leiab, et termitidel on midagi hõimusarnast. Ei saa olla, et nende lossid püstitakse puhtalt instinkti pealt. Marc ei jaga aga seda mõtet oma hõimlastega, sest kahtlustab, et seda ideed kas naeruvääristatakse või otsustakse, et tal on katus lõplikult ära sõitnud ja et on aeg vennike üksi džunglisse jätta, aitab küll nendest innovatiivsetest pulkadest-pesadest. Meie esiisad magasid puu otsas ja keegi ei vingunud, tsauki-tsau Marc, vaata siis, et lahkud teispoolsusesse Jõerahva esindaja vääriliselt ja saada esiisadele terviseid.

„Ma olen ikka täiesti paranoiline isiksus,” otsustab Marc, raputab korraks oma keha kaelast sabajäägini (minisaba on tema uhkus ja au, enamus hõimlasi sünnivad juba ammu sabata) ja aevastab, peletades eemale ärevust ning näidates maailmale oma uhkeid silmahambaid. Ta keskendub. Termiidid jooksevad mööda seinu üles alla. Mõni kannab mõnd lehte või muud prahti. Neil on kindlad rajad. Kõik on allutatud süsteemile. Marc mõtleb. Ta proovib mõelda nagu termit.

Siis kui hõimlased, väsinud aga rahuolevad, jahilt koju tulevad, tarduvad nad esmalt. Nende silmad ei suuda ühenduda prefrontaalse korteksiga. Nii juhtub, kui su ees on midagi seninägematut, senikirjeldamatut. Esmalt näevad nad kive. Siis näevad jõe äärest toodud savi, mis on topitud kivide vahele. Konstruktsioon on lame ja püstine, tegemist ei ole kivikünkaga, mida kohtab mõnikord savanniretkel. Nad tulevad lähemale konstruktsiooni uudistama. Marc astub konstruktsiooni kõrvale. „Näete, tegin sellise asja,” ütleb ta: „See on sein.” Hõimukaaslased vaikivad. Nad mõtlevad, mõtlevad kõvasti. Aga nende laubad pole nii kõrged ja kumerad kui Marcil. „Marc, sa oled ikka üks veider tüüp,” ütleb lõpuks hõimupea: „See varjab ju vaadet jõe. Tule parem, aita mammutit puhastada. Ja anna siia see pulk, mul selg sügeleb, kõik kurat hiline sellest kuradi jahist.”

Tekst:

Wetuk

kunstnik:

Leschellia

Marc

ASJADE SUMMA

Teie kõrgeaususele, lugupidamisega.

Ülevaade subjektist AV82. 22.10.2020.A.D. Reval.

Antud subjekti süvenedes leidsime, et parim viis talle lähenemiseks on jätta mulje, et talle ei läheneta, et ta läheneb ja langetab oma otsused ise. Brände, mis on sümpaatsed, on subjekt kirjeldanud eravestlustes sõnadega „aus”, „autentne” ja „orgaaniline”. Viimane käib ka konkreetse tooterühma kohta, mis on hetkel moes nii ehk naa. Seega selle terminiga opereerides saame alati muuta subjektile meeldivaks isegi toote, millele ta muidu tähelepanu ei pööraks.

Subjekti omandisse/garderoobi kuuluvad praeguse seisuga järgmised tooted: saapad Eytys; teksad Levi's, 2 paari, *second hand*; teksad MCM, *second hand*; H&M teksad, silt ära võetud, mis väljendab subjekti tegelikku põlgust antud firma suhtes; pusa Uniqlo U, 2 tk; T-särk Uniqlo U, 3 tk. Uniqlo U omab kergelt maagilist mõõdet - subjekt peab seda enda personaalbrändi juures oluliseks ning räägib kuuldasoovijatele sellega seonduvat lugu, mille üheks osatäitjaks on Rick Owens, kelle loodud tooted subjektile puuduvad nende liiga kõrge maksumuse tõttu. Ükskord sai subjekt Owensilt personaalse kirja ja oli väga pettunud, et kirjaga polnud kaasas ühtegi toodet.

Kaldun teemast kõrvale, jätkame nimistuga: kevadmantel Ivo Nikkolo, roheline, vihmakindel; kevadmantel Ivo Nikkolo, läikiv, tumesinine, vihma ei pea. Läikiv mantel on subjekti silmis väärtuslikum, kuna seostub talle kohalikes kinodes linastunud filmiga Maatriks. Samuti on mõlema toote puhul tegemist staatustarbimisega, kuna antud toodete eesmärgiks on näidata, et subjekt hoolib kohalikust disainist ning rõivatööstusest. Kohaliku rõivatööstuse seisukorda arvestades saab subjekt neid kanda veidi märterliku ilmega ning arutada oma kaaslastega asjade kehva seisu üle, andes märku, et kui subjektile pakutaks võimalust rõivatööstusesse sukelduda ning seda päästma asuda, võiksid asjad olla paremini.

Lisaks ülalmainitule subjektile kalliks läinud Eytys saabastele on subjekti jalatsipargis veel seitse paari regulaarselt kantavaid jalanõusid. Sportjalatsite osas eelistab subjekt suur korporatsiooni Nike tooteid. Erinevalt H&M toodetest, subjekt siin firmamärki ei varja, kuid ei afišeeri liigselt ka oma armastust antud kaubamärgi vastu, kuna Nike' tootmisvõtted ning ideoloogia ei sobitu hästi subjekti personaga. Ometi peab subjekt oluliseks, et temale kuuluvad Nike' tooted erineksid nendest, mida kannavad „teised”, mis arvestades Nike' toodete koguseid linnatänavatel, ei ole füüsiliselt võimalik.

Mitte-sportjalatsite osas pakuvad subjektile erilist rõõmu USA väikeettevõtte Wolverine saapad. Tegemist on subjekti arvates „ajatu” tootega, lisaks pole subjekt näinud sarnaseid saapaid kellelgi teisel oma lähikonnas. Subjekt muretseb, et teisi selliseid ta ei leia, mistõttu on ta inversteerinud toote restaureerimisse. Oluline oleks lõhkuda subjekti suhted antud saapapaariga, kuna ilmselgelt on siin katkestatud normaalne tarbimistsükkel ning käitumine piirneb obsessiivsusega. Võib arvata, et subjekti tarbimisareng ei kulge normaalselt. Julgen soovitada mõõdukat sekkumist lähtuvalt ülalpool toodud andmetest ning varasemalt kogutud infost AV82 kohta.

Tekst:

kunstnik:

MÕÕDUPUU

Order is being processed. Siim klikkas uuesti trakkimisnumbrile. Samasugune, külm ja ükskõikne ingliskeelne kiri ilmus taas ekraanile. Fakk, oli vaja maksta selle *next day delivery* eest. Istuvad seal Rootsisis oma Covidi ja rahvuspühadega, on raske inimesele saapaid saata.

Siim ootas saapaid väga. Nagu kohe eriti palju. Ei, ei saa öelda, et Siim oleks olnud liiga edev mees, ei-ei, selline keskmine ultrahipster, kelle puhul mõni vähem hipster tegelane võiks teha iidset „hipster or homeless” nalja ja sellega reeta enda vanamoodsust ja labast huumorisoont. Aga igal juhul kuulusid tema garderoobi mitmed khuulid jakid (pigem bomberid aga ka mõned 1990. stiilis nahkjakid), püksid olid alati ideaalpikkusega ja pead kroonis nii mõnigi kord iroonilise tähendusega nokamüts. Õnneks oli Siim pikk ja kõhn, mõni ütles, et isegi modellimõõtu noormees ja kandis välja peaaegu kõik riided. Inimeses peab ju kõik olema kaunis, ütles kunagi keegi ja Siimule oli tähtis, et kõik istuks seljas hästi, oleks paras ja üleüldse võiksid riided mõjuda harmooniliselt.

Läks juba kolmas päev. Reede hommikul ärgates - ja reede õhtul pidi aset leidma üks eriline sündmus, mistõttu saidki saapad tellitud - võttis unine Siim telefoni kätte, olles juba sisimas lootuse kaotanud ning plaanides asuda Eytyse moebrändiga juriidilisse sõtta. Kuid ei! Ekraanil ilutses rõõmusõnum: „Sinu pakk XXX saab süsinikuneutraalselt toimetatud asukohta DPD automaat Tallinn Viru Terminal kella 15 ja 16 vahel.” Margitiga pidi Siim Argo baaris kohtuma kell 18.

Viru keskusest koju jõudes hakkas Siim jakki seljast võtmata lahti rebima põhjalikult pakitud saadetist: üks karp, siis teine, siis siidpaber, siis kangakott - ikkagi 314 faking eurot! - ja siis saapad. Saapad. Ahah. Hmm. „Ei no nad on suht täpselt samad nagu pildil,” ütles endale Siim, kuid ta käsivarsi kattis järsku kananahk. Musta värvi, kerge platvorm, modernne versioon klassikalisest *chelsea* saapast, veits nagu Mad Max või midagi, peavadki nägema nii suured välja, apokalüpsis on khuul. „Peab jalga proovima,” otsustas Siim ja hakkas saapaid jalga tirima. Saapad ei allunud hästi, olid väga rasked ja ebamugavad. Lõpuks saapad jalas, kõndis Siim korra koperdades, sest saabaste pikk metallotsaga nina jäi ette, ootusärevalt peegli ette. „Ei no täpselt see, mis ma endale ette kujutasin,” ütles Siim endale uuesti, olles minut aega jutti end peeglist vahtinud. Ta keeras teist külge ja võttis sisse enda signatuurpoosi. Natuke on nagu proportsioonist väljas. „Aga nii ongi mõeldud, *oversize* on moes. Jah, need tõesti ON head saapad,” ütles Siim endale kolmandat korda.

Argosse jõudis ta gramm hiljem kui kell 18 ja Margit juba istus lauas, nägi teda kaugelt ning siis naeratas imelikult. Nad jõid saperavit ja rääkisid tühjast-tühjast. Vestlus oli kuidagi puine, Margit vaatas tihti telefoni. Siim mõtles kogu aeg saabastele, mis istusid koos nendega ühes lauas, kuigi laua all, ja käisid talle järjest rohkem pinda.

Margit ei viitsinud Svetasse tulla, ütles, et peab kodus artiklit kirjutama. Siis kui nad vaikides Argost väljusid, astus Siim talle kohmetult jala peale. Margit karjatas. Siim ukerdas üksi kodu poole ja oli elus pettunud. Saapad logisesid jalas ebakindlalt ja kotsad tegid nõmedat häält.

Tekst:

Vetik

kunstnik:

Kano

Siim

LAUD KAHELE

Ühel ilusal hommikul ärkas Koit üles ja keetis endale kohvi. Ei midagi erakordset, lihtsalt keetis kohvi, võttis külmikust kohvi kõrvale kohukese ja manustas mõlemat aeglaselt, aknast välja vahtides. Akna taga oli a) kasepuu, mis osaliselt varjas vaadet; b) vanad pesu kuivatamiseks mõeldud torud; c) muud asjad, mida saab näha Lasnamäe korteri aknast, sh muru, asfalt ja kaks kilekottidega kiiresti Araxese poole kõndivat meest. Kell oli 9.45, mis tähendas, et kohe saab osta juua ja meeste samm oli sellest tingituna kiire, rõõmus. Ootusärevusest tegid nad lausa väikeseid rõõmsaid hüppeid, nagu kunagi poistena, siis kui tunnid said läbi ja sai lõpuks koolist välja, hoovidesse ja trepikodadesse mängima ning susserdama. Kõige parem mängukoht oli mahajäetud ehitusplats, kuid seal pesitsesid vana avcharka ja turvamees ning kui nad sind kätte said, siis oi-oi-oi.

Koit asus teele. Ta möödus Kotka poest, ületas Kotka silla, korra peatus ja imetles Tallinna kõige urbanistlikumat vaadet, mis avanes täpselt bussika juurest viiva trepi esimeselt astmelt. Bussis tabas Koitu halb üllatus – taskus polnud rohelist kaarti. Bussisõit, mis talle muidu meeldis, oli seetõttu tüütu, ta muretses ja hoidis pilku teel, kartes Mupo rünnakut. Ta tahtis minna peitu. Ta kujutas ette, kuidas Mupod avastavad tema kuriteo, veavad ta oma koopasse, nõuavad seletuskirja ja trahviraha. Koidu peopesad läksid märjaks ja süda hakkas puperdama.

Kaisa ootas Koitu kontoris. Kuna ta käis hommikuti joogas, jõudis ta varem tööle kohale. Talle meeldis olla tühjas kontoris, talle meeldis, et ei pidanud kohviturgas järjekorras seisma ja rääkima Game of Thronesi viimasest osast. Kaisa ei vaadanud Game of Thronesi, sest ta oli kunagi ammu selle esimest osa lugenud, *before it was cool*, ning leidis, et tegemist on väga kehva raamatuga.

Koit astus lifti. Bussisõit oli ajanud kõik mõtted sassi. Ärevus sisenes temasse ja võttis sisse koha kusagil pankrease kandis, tähtajad hakkasid lõõmama, tänased tööd paistma mõtmatult tehtamatud. Lift jõudis neljandale. Järsku vati konsistentsi omandanud jalgadel, kõndis Koit oma laua juurde. Ta vaatas lauda. Vaatas seda veel. Kaisa vaatas Koitu kontori teisest otsast, mõistes, et midagi on valesti, sest Koit tuli alati esmalt tema laua juurest läbi. Ta teadis, et Kaisaga ei pea ta rääkima Game of Thronesist. Kaisaga ei pea üldse rääkima, temaga saab niisama olla.

Koit pani läpaka lauale. Laskus põlvedele. Ronis laua alla. Kaisa kõndis kiirelt sellesamuse laua juurde, kükitas maha. „Kuule, mis värk on?” küsis Kaisa laua all istuvalt Koidult. Koidu nägu oli rahulik ja rõõmus. Ta vaatas Kaisat, tegi ebamäärase tervitusžesti ja siis ütles: „Kuule, tule ka siia. Siin on täiega hea.” Tema silmades olev kosmiline tühjus tekitas Kaisas uudishimu. Kaisa mõtles, et viimati hängis ta laua all siis kui oli umbes 6-aastane. Laua all oli teine maailm. Laua all sai mängida, asju välja mõelda, laua all oli turvaline. Kaisa kükitas maha ja roomas laua alla Koidu kõrvale istuma. „On jah, mega,” ütles ta ja mõlemad naeratasid sünkroonis. „Ma lähen ainult toon kohvi, kuni teised veel tulnud pole. Teeme pikniku.”

Tekst:

Wetnik

VOLODJA

Päeva esimesel seminaril märkab Ann Mirjam uut tüüpi, keda eile kohal polnud. Edevad riided - kes käiks kuradi ülikonnavestiga juulis?! Samas ilm on pigem jahe. Habe, Dr Martensid, ilgelt moodne, mingi selline Peaky Blindersi vaib. Sokid ainult imelikud - rõvedat beeži tooni vanamehe sokid.

Uus tüüp tutvustab end kõigile Volodjana, tal on suht perfektne saksa keel. Ta taust on sotsioloogia, magistrisse otsustas minna kunstikooli. Vist on pigem rikaste vanemate laps, kui sai endale sellise lükke lubada. Ann Mirjam jälgib, kuidas Volodja mõtleb ja kuulab. Volodja võtab kiirelt endale seltskonna koomiku rolli ja naerab nakkavalt nii enda kui teiste naljade peale. Ann Mirjam mõtleb Volodja naljadele oma hostelitoas. Hiljem tsätib ta Szymoniga, arutavad lähenevat projekti. Nii muuseas mainib Ann Mirjam, et täna liitus grupiga mingi uus vend. Szymonile tundub nimi tuttav, tüüp on kirjutanud nende eelmisest näitusest või midagi sellist. Või pani Szymon temaga tina Veneetsias? *Who knows*. Tuleb vähem juua vist, otsustavad mõlemad.

Järgmisel päeval peale välitöid satub Ann Mirjam sööklas Volodja kõrvale istuma. Täiesti juhuslikult. Volodja küsib küsimusi, tunneb huvi, naeratab, lõhnab kallid parfüümi ja vene kiriku järele. Meeldib. Kui ta ära läheb, sest peab tegema ühe kõne, saab Mirjam aru, et rääkis ainult endast ja Volodja ei saanud endast üldse midagi rääkida. Fakk, *rookie mistake*, mõtleb Ann Mirjam. Oleks pidanud laskma tal enda asju rääkida, meestele see meeldib.

Õhtul hostelis kõnnib Mirjam mööda koridori. Üks uks on praakil. Mirjam piilub sisse. Toas on Volodja, istub alasti voodi peal. Tema keha katavad tätoveeringud ja armid, justkui keegi oleks üritanud ta nahka maha koorida. Volodja ees, vaiba peal, on tahumata graniitkivi. Volodja räägib kiviga vene keeles. Volodja palub iidsete pioneeride hingede eest, Volodja palub Päikeselt, et see iial ei loojuks, Volodja palub, et proletariaat ärkaks ja näeks. Üks ta silm naerab ja teine nutab.

Nagu halvas vodevillis paneb keegi koridori teises otsas ukse pauguga kinni. Volodja on sekundiga oma uksele, tõmbab selle lahti. Ebainimliku jõuga tirib Volodja Mirjamit tuppa, tema silmad enam ei naera ega nuta. Ta lohistab Mirjami voodisse, ta suudleb teda, Mirjam puikleb nõrgalt vastu. Volodja keel tema suus tundub imelikult kuiv, nagu paber. Kõik juhtub kiiresti, Volodja teab, mida ta teeb. Mirjam koperdab minema. Ta saab aru, et midagi on väga valesti, kuid on liiga väsinud sellega tegelemiseks. Ta tahab magada, tahab kiiresti oma voodisse saada, ta on tühi.

Szymon istub jaoskonnas uurija laua ees. „See ei ole tema,” ütleb ta politseiametnikele. „Mirjam on 27-aastane. See seal, keda ta mulle näitasite, on mingi kuivanud vanamutt, ma ei tea kuidas ta sinna tuppa sai. See on mingi värdjas trikk. Otsige üles see kuradi Volodja.”- „Mingit Volodjat ei ole olemas, keegi ei mäleta sellise nimega noormeest, temast pole märku ka suvekooli andmebaasis,” ütleb uurija kannatlikult. „Kas te palun prooviksite hoopis rahuneda, hoopis meelde tuletada, kus olete veel näinud viisnurkset sümbolit, mis on hukkunu südame kohale maalitud. Kas te sooviksite näiteks vett?”

Tekst:

Wetlik

Kunstnik:

Szymon Kula

Ann Mirjam Vaiba